

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **L. M.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,
zastoupený Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem,
sídlem Řetězová 2, 405 01 Děčín,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 4. 2016, č. j. 801/DS/2016, JID:
36966/2016/KUUK/MŠ,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 4. 2016, č. j. 801/DS/2016, JID: 36966/2016/KUUK/MŠ, **se pro vady řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **15 342 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 18. 4. 2016, č. j. 801/DS/2016, JID:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

36966/2016/KUUK/MŠ, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru správních evidencí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 11. 1. 2016, č. j. OSE/1156/2016-17, sp. zn. OSE/7286/2015/BLA-170464, jímž byl žalobce shledán vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil porušením ust. § 4 písm. c) a § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona, když dne 17. 6. 2015 v 17:44 hod. jako řidič zastavil s osobním motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, v Litvínově, ul. Valdštejská u č. p. „X“ (bývalá restaurace Hvězda), bezprostředně za svistou dopravní značkou B 28 - zákaz zastavení a neměl u sebe řidičský průkaz. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonné z důvodu nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu. Dle žalobce nebylo v řízení prokázáno, že byl řidičem předmětného vozidla, resp. zda jej na daném místě ponechal, jakož ani to, že u sebe neměl řidičský průkaz. Správní orgán I. stupně vycházel z výpovědi strážníků, kteří na místo přestupku dorazili až poté, co bylo vozidlo na předmětném místě zastaveno, nemohli proto vlastními smysly vnímat, kdo s vozidlem zastavil, a tedy zda byl řidičem právě žalobce. Pokud správní orgán vycházel z výpovědi strážníků, kteří uvedli, že se jim žalobce ke spáchání přiznal, porušil ustanovení o dokazování, neboť se jednalo o tzv. reprodukovanou výpověď, která je jako důkaz nepoužitelná. Policisté nemohou vypovídat o tom, jak se osoba podezřelá ze spáchání přestupku před nimi vyjadřovala, neboť by tak byl obcházen zákaz užívání úředního záznamu o podání vysvětlení jako důkazu. K tomuto účelu slouží účastnická výpověď, tu si však správní orgán ani nepokusil předvoláním žalobce opatřit. K nepřipustnosti použití úředního záznamu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, sp. zn. 1 As 2014/2015, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2012, sp. zn. 7 Tdo 1116/2012. V souvislosti s tvrzením o použití nezákonných důkazů žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2013, sp. zn. 4 As 28/2013. Žalobce též namítal, že se správní orgán dopustil tzv. deformace důkazu, když z výpovědi svědků dovodil, že žalobce u sebe neměl řidičský průkaz, ačkoliv z jejich výpovědi bylo možné dovodit pouze to, že žalobce řidičský průkaz nepředložil. Závěr, že žalobce u sebe řidičský průkaz nemá, by bylo možné učinit teprve po osobní prohlídce a prohlídce motorového vozidla, takové úkony však provedeny nebyly. Správní orgán tudíž z výpovědi strážníků dovodil skutečnosti, které z nich vyplývat nemohly. K zásadě zákazu deformace důkazu žalobce odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2006, sp. zn. IV. ÚS 335/05.
3. Dále žalobce namítal, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj nevyplývají všechny skutkové okolnosti, které jsou nezbytné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, který je žalobci kladen za vinu. Z výroku rozhodnutí není patrné, zda žalobce zastavil v místě platnosti značky B 28 „Zákaz zastavení“, jelikož ve výroku specifikovanému místu odpovídají jak místa, kde je dopravní značka B 28 platná a účinná, tak místům, kde nikoliv. Žalobce poukázal na skutečnost, že název „ul. Valdštejská“ nesou minimálně čtyři pozemní komunikace, které se nacházejí v blízkosti bývalé Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

restaurace Hvězda. Na vedlejších komunikacích označených jako ul. Valdštejská se přitom značky B 28 nenacházejí. V souvislosti s ust. § 3 odst. 1 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, žalobce uvedl, že z výroku není zřejmé, zda s vozidlem stál ve směru od křižovatky s ul. Školní ke křižovatce s ul. Ruskou, ve kterém je značka B 28 umístěna, nebo zda zastavil v opačném směru, kde je umístěna pouze značka B 29 „Zákaz stání“. Pokud by žalobce stál na hlavní ul. Valdštejská, není z výroku zřejmé, že by stál v té části komunikace, kde je značka B 28 umístěna, neboť její platnost dle ust. § 6 odst. 3 vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, končí se vzdálenější hranicí nejbližší křižovatky a v další části komunikace značka B 28 umístěna není. Obdobně žalobce poukázal na skutečnost, že na začátku křižovatky ul. Valdštejská a ul. Soukenická je umístěna značka B 28 s dodatkovou tabulí E 8c („Konec úseku“), která, úsek zákazu zastavení ukončuje. Není proto dle žalobce vyloučeno, že stál bezprostředně za touto dopravní značkou, tj. v místě, kde již zákaz zastavení neplatí. K nutnosti dostatečného určení místa přestupku žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, sp. zn. 2 As 111/2015.

4. Dále žalobce namítal, že nepřezkoumatelnost výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro nesrozumitelnost, neboť z něj není patrné, z kolika přestupků byl žalobce uznán vinným. Konkrétně poukázal na skutečnost, že ve výroku rozhodnutí byl uznán vinným spácháním přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, zatímco mu současně bylo vytýkáno porušení ust. § 4 písm. c) a § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona. Dle žalobce mělo být každé porušení právní povinnosti posouzeno jako samostatný přestupek, nikoliv jako jeden přestupek sestávající ze sbíhajících se přestupků. Na podporu svého tvrzení žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, sp. zn. 3 As 51/2007, a ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Azs 47/2003. Žalobce rovněž namítal, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmá forma zavinění, jakou vzal správní orgán za prokázanou, přičemž odkázal na ust. § 4 a § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Absence tohoto údaje dle žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost jeho výroku. Výrok rozhodnutí připouští dvojí interpretaci, neboť z něj nelze seznat, zda byl přestupek spáchán z nedbalosti nevědomé nebo vědomé. Zamezuje též žalobci v argumentaci, že přestupek nebyl spáchán ve formě zavinění, z jaké správní orgány vycházely. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2016, sp. zn. 1 As 297/2015. Ve vztahu k záznamu o přestupku v evidenční kartě řidiče si žalobce položil otázku, jaký údaj o formě zavinění bude žalobci zaznamenán. Došel k závěru, že žádný či neúplný údaj o formě zavinění jej může poškodit u soukromých subjektů, např. u pojišťoven a zaměstnavatelů, kteří nemohou předpokládat nejnižší formu zavinění, nebo při rozhodování o výši sankce při případném jiném řízení o přestupku. Diskriminován může být také v řízeních o udělení různých povolení či osvědčení, např. v řízení o udělení zbrojního průkazu.
5. Žalobce namítal, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť v jeho odůvodnění chybí úvahy o tom, jak správní orgán dospěl k závěru, že žalobce spáchal přestupky zaviněně. Z odůvodnění se nepodává, na základě jakých zjištění správní orgán dovodil žalobcovo zavinění, ani jaká právní ustanovení na daný skutkový stav aplikoval. Připomněl, že subjektivní stránka přestupku není v každém případě naplněna, a je proto nutné se zabývat tím, zda jsou naplněny znaky nedbalosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24/2016

vědomé či nedbalosti nevědomé. V obou případech je nutné zkoumat, zda pachatel dodržel potřebnou míru opatrnosti, u nedbalosti vědomé je třeba zjistit, zda byla naplněna intelektuální složka zavinění. Vzhledem k výše uvedenému žalobce shledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonným z důvodu neprokázání subjektivní stránky přestupku a též pro nedostatečně zjištěný skutkový stav. K jednotlivým formám zavinění žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 10. 2014, sp. zn. 51 A 25/2013, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2007, sp. zn. 8 Tdo 122/2007, a ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 7 Tdo 185/2009. K námitce, že se správní orgán nezabýval jednotlivě oběma přestupky, žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. 7 Tdo 448/2010. Dále žalobce spatřoval nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně v tom, že nezjišťoval materiální stránku přestupku. Neztotožnil se se závěrem žalovaného, že materiální stránku přestupku tvoří zavinění a objektivní stránka přestupku, neboť jí je společenská škodlivost, resp. skutečná, materiální nebezpečnost daného jednání pro zájem chráněný zákonem. Žalovaný tudíž nenapravil nedostatek rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočívající v absenci úvah o materiální stránce přestupku. Ke zkoumání materiální stránky přestupku žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. 7 As 18/2004, a ze dne 14. 12. 2009, sp. zn. 5 As 104/2008.

6. Žalobce dále brojil proti nesdělení údajů o oprávněné úřední osobě. Namítal, že ač jeho zmocněnec v odvolání požádal o sdělení, kdo bude ve věci rozhodovat, žalovaný v rozporu s ust. § 15 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jeho žádosti nevyhověl, když nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí. Dle žalobce jde o procesní vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť legitimně očekával, že mu budou informace o oprávněných úředních osobách poskytnuty, zvláště když uvedl, že tyto údaje požaduje k úvaze o vznesení námítky podjatosti. Vyčkával proto s doplněním důvodů svého odvolání, neboť nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda nejsou podjaté. Žalobce zdůraznil, že byl zkrácen na svém právu vyjádřit své stanovisko v odvolacím řízení, neboť jej hodlal vyjádřit až po poskytnutí předmětných informací. Požadované informace mu však nebyly poskytnuty a ani nebyl žalobce vyrozuměn, že mu poskytnuty nebudou. K odkazu žalovaného na sdělení ze dne 10. 7. 2015, č. j. 2664/DS/2015, JID: 92540/2015/KUUK/Píš, žalobce uvedl, že v něm předestřený postup získání informací o oprávněných úředních osobách není v souladu s právními předpisy. Odkaz žalovaného na webové stránky je absurdní, neboť žalobce by byl nucen podat námitku podjatosti vůči všem v úvahu přicházejícím úředním osobám. Vzhledem k výše uvedenému žalobce označil napadené rozhodnutí za překvapivé rozhodnutí, jak jej definoval Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009. Závěrem žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné vzhledem k tomu, že žalovaný nedostal své povinnosti vyplývající z ust. § 89 odst. 2 správního řádu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. K pochybnostem o vině žalobce uvedl, že přestupek spáchaný dne 17. 6. 2015 v Litvínově a zaevidovaný pod č. j. MP/03144/2015 byl dostatečně popsán. Hlídkou policie bylo zjištěno, že vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, v němž se jako řidič nacházel žalobce, stálo v působnosti dopravní značky B 28. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalobce na výzvu strážníků nepředložil řidičský průkaz. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobce je vlastníkem předmětného vozidla a držitelem řidičského průkazu, kterému nebyl uložen zákaz řízení. K přestupku se odmítl vyjádřit a vyřešení přestupku blokovou pokutou též odmítl. Policejní hlídkou byla pořízena fotodokumentace vozidla stojícího v zákazu zastavení a věc byla postoupena do správního řízení. Žalobcovo tvrzení, že nebyl řidičem vozidla je dle žalovaného spekulace. Žalobce ani jeho zmocněnec se nezúčastnili ústního jednání, nevyužili možnost nahlédnout do spisu či seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Pokud žalobce vozidlo neřídil, měl možnost se bránit a vše uvést na pravou míru. Žalovaný podotkl, že v řízení byli vyslechnuti oba zasahující strážníci. K údajné deformaci důkazů uvedl, že žalobce porušil povinnost mít u sebe řidičský průkaz a ten předložit na výzvu strážníka dle ust. § 6 odst. 7 písm. a) a odst. 8 zákona o silničním provozu.

8. Žalovaný se dále vyjádřil k tvrzeným vadám výroku prvostupňového rozhodnutí. K námitce týkající se specifikace místa přestupku uvedl, že dané místo bylo v rozhodnutí dostatečně specifikováno. K tomu byla pořízena fotodokumentace, ze které je patrné, že vozidlo žalobce stálo v působnosti dopravní značky B 28, což je stěžejní důkaz o tom, že přestupek byl spáchán. K námitce týkající se počtu přestupků žalovaný uvedl, že žalobce spáchal přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož podstata spočívá v porušení ust. § 4 písm. c) a § 6 odst. 7 písm. a) téhož zákona. Jedná se tak stále o přestupek kvalifikovaný dle výše uvedeného ustanovení. K námitce absence údaje o formě zavinění žalovaný uvedl, že nebylo povinností správního orgánu formu zavinění v rozhodnutí uvádět, jelikož k přestupku došlo 17. 6. 2015 a tato povinnost se pojí až se změnou zákona o přestupcích provedenou zákonem č. 204/2015 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 10. 2015. K námitce absence úvah, jakým způsobem správní orgán dospěl k zavinění žalobce, žalovaný odkázal na ust. § 2, § 3 a § 4 zákona o přestupcích a uvedl, že žalobci bylo vytýkáno porušení ust. § 4 písm. c) a § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu, která měl jako řidič respektovat. K námitce nezjišťování naplnění materiální stránky přestupku žalovaný konstatoval, že přestupek byl dostatečně zadokumentován a prokázán včetně společenské škodlivosti. Žalobce byl v průběhu správního řízení pasivní, aktivitu projevil až podáním žaloby, a tudíž se žalovanému uplatněná obrana jeví jako účelová.
9. K námitce neposkytnutí informací o oprávněných úředních osobách žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí odkázal na sdělení ze dne 10. 7. 2015, č. j. 2664/DS/2015, JID: 92540/2015/KUUK/Píš, které se vztahuje na všechny případy, v nichž vystupuje zmocněnec žalobce, tedy i do budoucna, a v němž je zmocněnec žalobce odkázán na webové stránky žalovaného. Na uvedených stránkách je v organizační struktuře oddělení uveden jmenovitý přehled všech oprávněných osob oddělení dopravně správních agend zajišťujících výkon státní správy ve věcech přestupků a deliktů dle zákona o silničním provozu, bodového hodnocení a zadržení řidičského průkazu. Dle žalovaného bylo cílem zmocněnce žalobce předmětné informace získat pouze z důvodu následných obstrukcí, neboť svou žádost podal ještě v době, kdy se odvolání nacházelo u správního orgánu I. stupně. V této době ještě odvolací orgán nemůže zástupci obviněného sdělit, který úředník bude o odvolání rozhodovat, neboť jednotlivé spisy jsou daným úředníkům přidělovány systémem až po doručení odvolání. Žalovanému rovněž není zřejmé, jaký důvod podjatosti by mohl žalobce uplatnit, když se v této fázi neprovádí dokazování a odvolací orgán se nemusí nutně dostat do kontaktu s účastníkem řízení. Pokud by tento dotaz vznesl až po postoupení spisu odvolacímu orgánu, byl by mu zodpovězen. K námitce žalobce, že o tom

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24/2016

nebyl poučen, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, sp. zn. 9 As 27/2015.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

10. Žalobce na vyjádření žalovaného reagoval replikou, v níž k námitce, že nebylo prokázáno, že žalobce byl řidičem vozidla, uvedl, že není povinností obviněného z přestupku se jakkoliv hájit, naopak je povinností správního orgánu prokázat obviněnému vinu nad veškerou pochybnost. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, sp. zn. 10 As 25/2014. Zopakoval, že strážníci na místo dorazili až v době, kdy vozidlo na daném místě stálo, nemohli proto vypovídat o tom, kdo vozidlo odstavil. Pokud vypověděli, že viděli, že na místě řidiče sedí žalobce, nic to neprokazuje, neboť zde může sedět i osoba, která vozidlo na dané místo neustavila, zvláště pokud nebylo zjištěno, jak dlouho vozidlo na daném místě stálo. Pouze na základě výpovědi strážníků nebylo možné nad veškerou pochybnost uzavřít, že žalobce vozidlo na dané místo ustavil. Bylo proto na místě v souladu se zásadou in dubio pro reo řízení zastavit, případně provést další dokazování, neboť není přípustné, aby byla vyslovena vina pouze na základě úředního záznamu, ze kterého navíc vyplývá, že ani strážník neviděl žalobce údajný přestupek spáchat. K námitkám ohledně výroku prvostupňového rozhodnutí žalobce doplnil, že výrok musí být určitý sám o sobě, odkazem na obsah spisu nebo na odůvodnění nelze napravovat jeho nedostatky. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. 9 As 290/2014.
11. K námitce absence údaje o formě zavinění žalobce uvedl, že správní orgány jsou dle ust. § 7 odst. 1 zákona o přestupcích povinny rozhodovat podle novější úpravy, je-li to pro obviněného příznivější, což je právě tento případ. Dle žalobce je otázkou náležitostí výroku otázkou procesní, a proto se měl správní orgán řídit právní úpravou ke dni vydání rozhodnutí, neboť platí, že procesní předpisy se užívají ve znění, které je účinné v době projednávání. K námitce neodůvodnění materiální stránky přestupku žalobce zdůraznil, že z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgán touto otázkou vůbec nezabýval. Odmítl, že by mohla být jeho pasivita v přestupkovém řízení účelovým jednáním, neboť mu není známo, jak by mu tato skutečnost mohla být ku prospěchu. K námitce neposkytnutí údajů o oprávněných úředních osobách žalobce uvedl, že předmětným sdělením nemohlo dojít k naplnění účelu práva účastníka řízení žádat o sdělení jména oprávněné úřední osoby, neboť sdělení obsahovalo pouze možný okruh osob, které budou ve věci rozhodovat. Tvrzení o nemožnosti sdělit žalobci, kdo bude v jeho věci rozhodovat, považoval za nepravdivé. Po přidělení věci určité úřední osobě k vyřízení totiž vždy existuje časový prostor, v němž může být taková žádost vyřízena. Skutečnost, že žalovanému není zřejmé, jaký důvod podjatosti by mohl být vznesen, je dle žalobce irrelevantní. Zdůraznil, že nelze připustit, aby podjatá osoba ve věci rozhodovala, a to i v případech, kdy není v odvolacím řízení prováděno dokazování. Úvaha žalovaného, že žalobce mohl požádat o sdělení jména oprávněné úřední osoby až po postoupení spisu je lichá, neboť předmětná žádost se k žalovanému dostala současně s postoupením spisu.

Jednání před soudem

12. K jednání soudu se žalobce ani jeho právní zástupce bez náležité omluvy nedostavili.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24/2016

13. Právní zástupce žalovaného odkázal na písemné vyjádření k podané žalobě. Dále připustil, že žádný přímý důkaz nesvědčí o tom, že by žalobce byl řidičem předmětného vozidla v době, kdy zastavilo na místě, kde je to dopravní značkou zakázáno. Trval však na tom, že z nepřímých důkazů tato skutečnost jednoznačně vyplývá. Vlastník vozidla (žalobce) v době kontroly městskými strážníky seděl na místě řidiče. Dle právního zástupce žalovaného je nelogické, aby si žalobce při nedlouhém čekání na kamaráda přisedal na místo řidiče. Z toho důvodů považoval právní zástupce žalobce závěry správních orgánů za správné a odůvodněné.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 17. 8. 2015 bylo Městskou policií Litvínov oznámeno správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se měl s osobním motorovým vozidlem tov. zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, dopustit žalobce tím, že dne 17. 6. 2015 v 17:44 hodin stál v ul. Valdštejnská, pod objektem č. p. „X“ (bývalá restaurace Hvězda), v působnosti dopravní značky B 28 - zákaz zastavení. Z oznámení o přestupku dále vyplývá, že při kontrole bylo zjištěno, že žalobce u sebe nemá řidičský průkaz, hlídkou Policie České republiky bylo následně ověřeno, že žalobce řidičský průkaz vlastní a nemá vysloven zákaz řízení. Žalobce s policejní hlídkou odmítl komunikovat, odmítl přestupek řešit na místě v blokovém řízení a trval na oznámení přestupku správnímu orgánu. Součástí oznámení o přestupku byla fotodokumentace.
16. Na den 18. 12. 2015 bylo nařízeno ústní jednání ve věci, o jeho termínu byl žalobce informován ve vyznění o konání ústního jednání ze dne 3. 12. 2015. O ústním projednání o přestupku byl pořízen protokol, z něhož vyplývá, že se k nařízenému jednání nedostavil žalobce ani jeho zmocněnec. Během jednání bylo provedeno dokazování listinami, včetně pořízené dokumentace, a výsledkem svědků, strážníků Městské policie Litvínov. Oznámením o možnosti seznámení se spisovým materiálem ze dne 18. 12. 2015 byl žalobce poučen o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 správního řádu. Správní orgán I. stupně následně dne 11. 1. 2016 vydal rozhodnutí, č. j. OSE/1156/2016-17, jímž žalobce uznal vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a uložil mu za to dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona ve spojení s ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích pokutu ve výši 1 500 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích mu uložil povinnost nahradit náklady správního Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24/2016

řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce dne 1. 2. 2016 blanketní odvolání, v němž žádal o zaslání kopie správního spisu, a také požadoval, aby byl před vydáním rozhodnutí poučen o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, aby mohl případně namítat podjatost této osoby. Dále uvedl, že podání doplní v zákonné lhůtě. Výzvami ze dne 3. 2. 2016, č. j. OSE/5139/2016-19, a ze dne 10. 2. 2016, č. j. OSE/6324/2016-21, byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k odstranění vad podání, na což však nereagoval. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí.

17. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci, prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
19. Dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
20. Dle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu řidič motorového vozidla musí mít při řízení u sebe řidičský průkaz.
21. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v nedostatečném odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a v nesrozumitelnosti jeho výroku.
22. Před vypořádáním uvedených námitek, kterými žalobce brojí proti vadám prvostupňového rozhodnutí, soud předesílá, že správní řízení je ovládáno zásadou dvojinstančnosti, přičemž obě jeho instance se považují za jeden celek. Při posuzování vad rozhodnutí správního orgánu I. stupně je proto vždy nutné přihlídnout k rozhodnutí odvolacího správního orgánu a posoudit, zda jeho vady napravit či nikoliv. Stejný názor zastává Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 295/2016-45, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že: „rozhodnutí správního orgánu I. stupně nelze vnímat izolovaně a je nutné jej vykládat v kontextu s rozhodnutím žalovaného, neboť rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného tvoří jeden celek a nelze je posuzovat odděleně; vady prvoinstančního řízení lze odstranit v řízení odvolacím.“
23. Nedostatek důvodů rozhodnutí žalobce shledal v tom, že v odůvodnění správního orgánu I. stupně absentují úvahy, ze kterých by bylo možné dovodit, že žalobce přestupky spáchal zaviněně a také v tom, že správní orgán nezjišťoval naplnění materiální stránky přestupku. Těmito námitkám soud nepřisvědčil.
24. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ohledně zavinění žalobce konstatoval, že bylo prokázáno, že se žalobce dopustil jen nedbalostního zaviněného jednání. K materiální stránce přestupku se nijak nevyjádřil. Žalovaný ohledně naplnění skutkové podstaty přestupku uvedl, že žalovaný skutkovou podstatu naplnil porušením ust. § 4 písm. c) a § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. Po posouzení hmotněprávních aspektů případu dospěl k závěru, že neexistují žádné pochybnosti o tom, že žalobce spáchal Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

24/2016

přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. K problematice naplnění materiální stránky přestupku žalovaný uvedl, že pro konstatování naplnění materiální stránky přestupku musí být splněny dvě podmínky, a to, že musí jít o skutek, mající znaky uvedené v zákoně, a dále se musí jednat o zaviněné jednání, které ohrožuje nebo porušuje zájem společnosti.

25. Z uvedeného vyplývá, že jak v případě otázky zavinění, coby jednoho ze formálních znaků skutkové podstaty přestupku, tak při posouzení materiální stránky přestupku, žalovaný napravil nedostatek odůvodnění správního orgánu I. stupně, když je z napadeného rozhodnutí zřejmé, na základě jakých úvah došel k závěru o naplnění znaků skutkové podstaty. K tomu soud ohledně námitek směřujících k nedostatečnému odůvodnění subjektivní stránky přestupku doplňuje, žalobce by si měl především uvědomit, že svojí pasivitou v řízení znemožnil správním orgánům bližší zkoumání jeho vnitřního psychického stavu k spáchanému protiprávnímu jednání, a tudíž je výše uvedené hodnocení považovat za dostatečné. Námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud neshledal důvodnou.
26. Nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně spatřoval žalobce ve skutečnosti, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, zda zastavil v místě platnosti dopravní značky B 28 - zákaz zastavení, z kolika přestupků byl uznán vinným a není z něj zřejmá konkrétní forma zavinění, kterou vzal správní orgán za prokázanou.
27. Dle ust. § 77 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).
28. Otázkou posuzování náležitého vymezení místa přestupku se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, dostupném na www.nssoud.cz, v němž uvedl, že: „V dané věci se jedná o správní trestání, a tudíž je třeba, aby skutek, pro který je se stěžovatelem vedeno správní řízení o správním deliktu, byl řádně označen, a to nejen časem, ale i přesným místem jeho spáchání. Důvod takového požadavku je zřejmý – z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.“
29. Správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce se přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu dopustil tím, že dne 17. 6. 2015 v 17:44 hod. jako řidič zastavil s osobním motorovým vozidlem zn. Škoda Octavia, reg. zn. „X“, v Litvínově, ul. Valdštejská u č. p. „X“ (bývalá restaurace Hvězda), bezprostředně za svislou dopravní značkou B 28 - zákaz zastavení a neměl u sebe řidičský průkaz. Uvedením formulace „bezprostředně za svislou dopravní značkou B 28 - zákaz zastavení“ správní orgán jednoznačně vyloučil pochybnosti, že by mohl být žalobce uznán vinným z přestupku na základě zastavení vozidla mimo působnost předmětné značky. Argumentaci žalobce, kterou se snažil soud přesvědčit o tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí připouští výklad, že vozidlo stálo v místě, kde neplatila dopravní značka B 28 - zákaz zastavení, je tudíž nutné odmítnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

30. K námitce nesrozumitelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu, že není zřejmé, z kolika přestupků byl žalobce uznán vinným, soud uvádí, že z výroku rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl uznán toliko z jednoho přestupku, a to dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Skutečnost, že žalobce skutkovou podstatu naplnil dvěma skutky uvedenými v témže výroku, na daném závěru nic nemění. Žalobce se též mýlí, pokud zastává názor, že mělo být každé jeho porušení právní povinnosti posouzeno jako samostatný přestupek. Soud uvádí, že skutky, jež byly žalobci kladeny za vinu, spáchal v tzv. vícečinném souběhu. Správní orgány tudíž nepochybily, když uznaly žalobce vinným pouze z jednoho přestupku.
31. Pokud jde o namítanou nesrozumitelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně pro absenci údaje o formě zavinění soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve výroku svého rozhodnutí výslovně uvedl, že žalobce se předmětného přestupku dopustil z nedbalosti, čímž naplnil požadavek stanovený ust. § 77 zákona o přestupcích. Nutnost uvedení konkrétní formy zavinění ve smyslu vědomé a nevědomé nedbalosti či úmyslu přímého a nepřímého ze zákona nevyplývá. Podrobnější úsudek ohledně subjektivní stránky přestupku navíc nebylo možné ve správním řízení provést, jak už soud naznačil výše, a to z důvodu pasivity žalobce, který se správními orgány téměř nekomunikoval.
32. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 11. 2017, č. j. 2 As 191/2017-56, dostupném na www.nssoud.cz, který s ohledem na pasivitu žalobce v daném řízení, konstatoval, že: *„Namítal-li stěžovatel, že v prvostupňovém rozhodnutí absentující vypořádání míry zavinění přestupkového jednání způsobuje jeho nepřezkoumatelnost, shoduje se Nejvyšší správní soud s názorem krajského soudu, že tomu tak není, a to právě s přihlédnutím k procesní liknavosti stěžovatele v průběhu řízení o přestupku. Pokud až nyní namítá, že tímto může být poškozen ve vztahu k soukromým subjektům, činí tak v ryze hypotetické rovině a rovněž účelově, neboť takový svůj případný hypotetický zájem mohl hájit bez zjevných překážek již v řízení správním. Krajský soud správně konstatoval, že u předmětného přestupku postačí zavinění z nedbalosti; lhostejno, zda se má jednat o nedbalost vědomou či nevědomou. Správní orgány prakticky presumovaly nedbalostní formu zavinění, neboť v důsledku stěžovatelovy procesní pasivity nebylo z čeho usuzovat na jeho vnitřní subjektivní angažovanost ke zjištěnému přestupkovému jednání. Strohost správních rozhodnutí v naříkaném ohledu je tudíž spíše vinou stěžovatele, neboť právě při zjišťování formy zavinění je nezbytná určitá míra komunikace s obviněným. Správní orgány proto postupovaly bezvadně, jestliže vycházely z toho, že stěžovatel spáchal přestupek v nedbalostní formě zavinění.“*
33. K výše uvedenému soud uzavírá, že neshledal v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s napadeným rozhodnutím žádnou vadu, které by vyústila v jejich nepřezkoumatelnost.
34. Žalobce dále jako jeden ze svých žalobních bodů uvedl nedostatečné a nesprávné zjištění skutkového stavu. Nebylo totiž prokázáno, že byl řidičem předmětného vozidla, resp. že jej na daném místě ponechal, a ani to, že u sebe neměl řidičský průkaz. Tuto námitku soud shledal důvodnou.
35. Dle ust. § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
36. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že správní orgán dovodil vinu žalobce na základě skutečnosti, že spáchání přestupku fakticky uznal a z toho, že strážníkům sdělil, že čeká na kamaráda. Dle názoru soud však ze žádného z důkazů Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

provedených ve správní řízení nevyplývá, že by se ke spáchání přestupku, jež mu byl kladen za vinu, přiznal. Jestliže správní orgány dospěly k takovému závěru na základě výpovědi strážníků, že jim žalobce sdělil, že čeká na jinou osobu, je taková dedukce chybná. Z tvrzení, že žalobce na místě přestupku čekal na svého kamaráda nelze učinit skutkový závěr, že to byl žalobce, kdo na daném místě v rozporu s dopravní značkou zákazu zastavení s vozidlem zastavil, a tedy porušil povinnost dle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu.

37. K tomu soud dále poznamenává, že i pokud by se žalobce na místě ke spáchání přestupku policistům provádějícím kontrolu přiznal, není možné takové vyjádření použít jako důkaz ve správním řízení, a to ani v případě, že by tato skutečnost byla zjištěna z výpovědi policisty, kterou by učinil jako svědek. K uvedenému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33, dostupném na www.nssoud.cz, když uvedl: *„Správní orgány své skutkové závěry založily na fotografiích stěžovatelova zaparkovaného vozidla, svědeckých výpovědích dvou zasahujících policistů a stěžovatelově pasivitě při vyšetřování přestupku. Policisté jako svědci vypověděli, že o sundání „botičky“ z vozidla je požádal stěžovatel. Po příjezdu na místo stěžovatele vyzvali k prokázání totožnosti, což stěžovatel učinil. Následně jim měl k jejich dotazu stěžovatel sdělit, že vozidlo zaparkoval on. Odmítl ale věc řešit na místě. Správní orgány i krajský soud takto zjištěný stav považovaly za dostatečný. Takový postup je však chybný. Údajné sdělení stěžovatele učiněné na výzvu policistů ani pasivitu žalobce při vyšetřování totiž nelze v přestupkovém řízení použít jako důkaz.“*
38. Soud považuje za podstatné, že policisté dorazili na místo přestupku až v okamžiku, kdy vozidlo žalobce v místě působnosti značky B 28 již stálo, což vyplývá z jejich výpovědi i z oznámení o přestupku. Za takových okolností nelze považovat dokazování provedené výsledkem policistů a jimi pořízenou fotodokumentací za dostatečné, neboť správní orgán I. stupně jím nevyvrátil s rozumnou mírou jistoty jiné varianty skutkového děje, tedy zejména skutečnost, zda vozidlo na daném místě zastavil žalobce nebo to učinila jiná osoba. Bylo tedy na místě, aby správní orgán provedl ve věci další dokazování, případně aby skutek překvalifikoval na přestupek dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a stíhal za něj provozovatele vozidla.
39. Ve vztahu k deliktárnímu jednání spatřovanému v tom, že žalobce u sebe neměl řidičský průkaz, uvádí soud následující. Primárně musí zdůraznit, že takového jednání se může dopustit pouze řidič. Ovšem, jak bylo uvedeno již výše, v předmětném správním řízení nebylo postaveno na jisto, že žalobce skutečně v daném případě vystupoval v pozici řidiče. Dále soud poznamenává, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl v rámci kontroly městskými strážníky vyzván k předložení řidičského průkazu, který však nepředložil. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval: *„Nejvyšší správní soud přitom souhlasí se stěžovatelem, že za daného skutkového stavu bylo prokázáno pouze to, že stěžovatel nereagoval na výzvu zasahujících policistů a nepředložil jim řidičský průkaz. Jedná se tak zjevně o porušení ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, jehož porušení zakládá odpovědnost za přestupek dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Nepředložení řidičského průkazu na výzvu policisty v rozporu s ustanovením § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu však automaticky nedokládá, že řidič u sebe tento řidičský průkaz nemá, jak ukládá ustanovení § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu.“* Ze skutkového stavu zachyceného ve správním spise by tedy bylo možné pouze dovodit, že žalobce nepředložil řidičský průkaz, ač tuto povinnost měl, čímž by se dopustil Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

porušení povinnosti stanovené § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu. Ani v případě, že by skutečně žalobce byl v daném případě řidičem, nebyl by ve správním spise dostatečný podklad pro závěr, že z jeho strany došlo k porušení povinnosti dle § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu. I ve vztahu k tomuto jednání tedy dospěl soud k závěru, že správní orgány vycházely z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

40. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu soud uzavírá, že správní orgány zatížily řízení vadou dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ věci, nemá oporu ve správním spise.
41. Žalobce dále spatřoval vadu nezákonnosti správních rozhodnutí v tom, že nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí informován o tom, kdo bude o jeho odvolání rozhodovat, aby mohl případně podat námitku podjatosti této osoby.
42. Podle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.
43. Smyslem zákonné úpravy spisového záznamu osoby, jež se jménem správního úřadu podílí na jeho rozhodovací činnosti, je zejména transparentnost správního řízení. A to takovým způsobem, aby byla vyloučena jistá „kabinetnost“ správy, a aby v jednotlivých řízeních za správní orgán nevystupovaly anonymní osoby, jež by ve vztahu podjatosti k účastníku mohly potenciálně působit v jeho neprospěch. Tento princip je pak podpořen i institutem povinnosti informovat účastníka řízení o oprávněných osobách, pokud o to požádá. Žalobci je možné proto přisvědčit, že postup žalovaného, jenž jej v dané věci i přes výslovnou žádost o osobách zmocněných rozhodnout o jím podaném odvolání neinformoval, lze považovat za vadu řízení. Povinnosti dle ust. § 15 odst. 4 správního řádu se přitom žalovaný nemohl zprostit ani postupem, kdy zástupci žalobce již dne 10. 7. 2015 pro všechny budoucí případy zaslal odkaz na své oficiální webové stránky se seznamem veškerých osob, jež pro něj zajišťují agendu rozhodování o odvolání na úseku dopravních přestupků. Má proto pravdu žalobce, že odkaz na seznam osob, neučiněný navíc v konkrétním případě, ale pro neurčitý počet řízení v budoucnu, je z hlediska procesních požadavků na povinnosti správního orgánu nedostačující. I v případě, že by však žalovaný uvedený postup aplikoval v každém jednotlivém řízení, by takovouto informaci nebylo možné považovat za dostačující, neboť z ní nevyplývá, které konkrétní oprávněné osoby z množiny veškerých v seznamu uvedených byly zmocněny k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí v této individuální věci.
44. Nicméně ne každá vada způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. A tak je tomu i zde – přestože se žalovaný ve vztahu k žalobci dopustil pochybení, žalobci v jeho důsledku nevznikla žádná újma, resp. nedošlo k žádnému poškození jeho procesních práv, a to ani jeho práva na obhajobu. Argumentaci, že nechtěl doplnit odvolání dříve, než bude informován o zmocněném úředníku, protože se obával ustanovení podjaté osoby, jež by v řízení mohla působit v jeho neprospěch, je nutné odmítnout jako účelovou. I pokud by se totiž jeho obavy následně ukázaly jako oprávněné a jím podané doplnění odvolání by bylo ze strany žalovaného „ztraceno“ či „zamlčeno“, měl by nepochybně k dispozici hned několik procesních prostředků, jímž by své tvrzení o podání doplnění mohl prokázat. Nelze nezmínit, že osoby nadané rozhodovací pravomocí působící jako zástupci státu, potažmo územně samosprávných celků, jsou pro svou funkci pečlivě vybírány, jen stěží lze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

proto automaticky předpokládat jejich zaujatost vůči účastníkům řízení, či jejich postup nejen v rozporu se správním řízením, ale dokonce i způsobem, jenž by mohl založit jejich trestněprávní odpovědnost.

45. Obdobný názor přitom sdílí i Nejvyšší správní soud, který v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017-48, dostupný na www.nssoud.cz, při vypořádání námítky neuvedení oprávněných úředních osob odmítl názor stěžovatele, že by „*pochybení žalovaného v této věci představovalo pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Souhlasit přitom nelze ani s argumentací, podle níž stěžovatel vůbec netušil a doposud ani netuší, která z oprávněných úředních osob v jeho věci rozhodovala. (...) Domníval-li se stěžovatel, že některá z oprávněných úředních osob, jejíž jméno mu bylo z rozhodnutí ve věci známo, mohla být podjata, měl možnost již v žalobě namítnout konkrétní důvody, pro které podjatost této osoby spatřoval.* Stejně tak Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku spočívající v překvapivosti rozhodnutí, když se ztotožnil s názorem, že: „*překvapivost rozhodnutí je nutno vztahovat zejména ke zjištěnému skutkovému stavu, provedenímu dokazování, právní úpravě a ustálené judikatuře a praxi, nikoliv k situaci, že žalobce údajně čekal na sdělení o oprávněných úředních osobách po podání blanketního odvolání a namísto toho obdržel napadené rozhodnutí. To, že žalobce byl napadeným rozhodnutím překvapen, nikoli však jeho obsahem, ale tím, že toto rozhodnutí bylo vydáno, neznámá, že se jedná o překvapivé rozhodnutí ve smyslu uvedeného rozsudku Nejvyššího soudu*“. S touto argumentací se soud plně ztotožnil. Shora uvedená námitka žalobce je tudíž nedůvodná.
46. V předmětné věci soud v intencích ust. § 52 s. ř. s. neprovedl žalobcem navrhovaný důkaz obrazovou dokumentací tvořenou snímkem z místa přestupku a jeho okolí, a to pro nadbytečnost, neboť skutečnost, že byl žalobce uznán vinným za přestupek spočívající v odstavení vozidla v místě působnosti dopravní značky B 28, jednoznačně vyplývala z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
47. S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. podle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
48. Soud nepřistoupil současně ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť dle názoru soudu je možné výše uvedenou vadu řízení odstranit v rámci odvolacího řízení.
49. Výrok II. o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 15 342 Kč. Tato částka sestává z částky 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobce, Mgr. Jaroslavem Topolem, po 3 100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „AT“, a to převzetí a příprava zastoupení - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. a) AT, podání žaloby - dle ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

AT, a podání repliky – dle § 11 odst. 1 písm. d) AT, dále z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 1, odst. 3 AT, a z částky 2 142 Kč odpovídající 21% DPH z výše uvedených částek kromě soudního poplatku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 17. února 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)